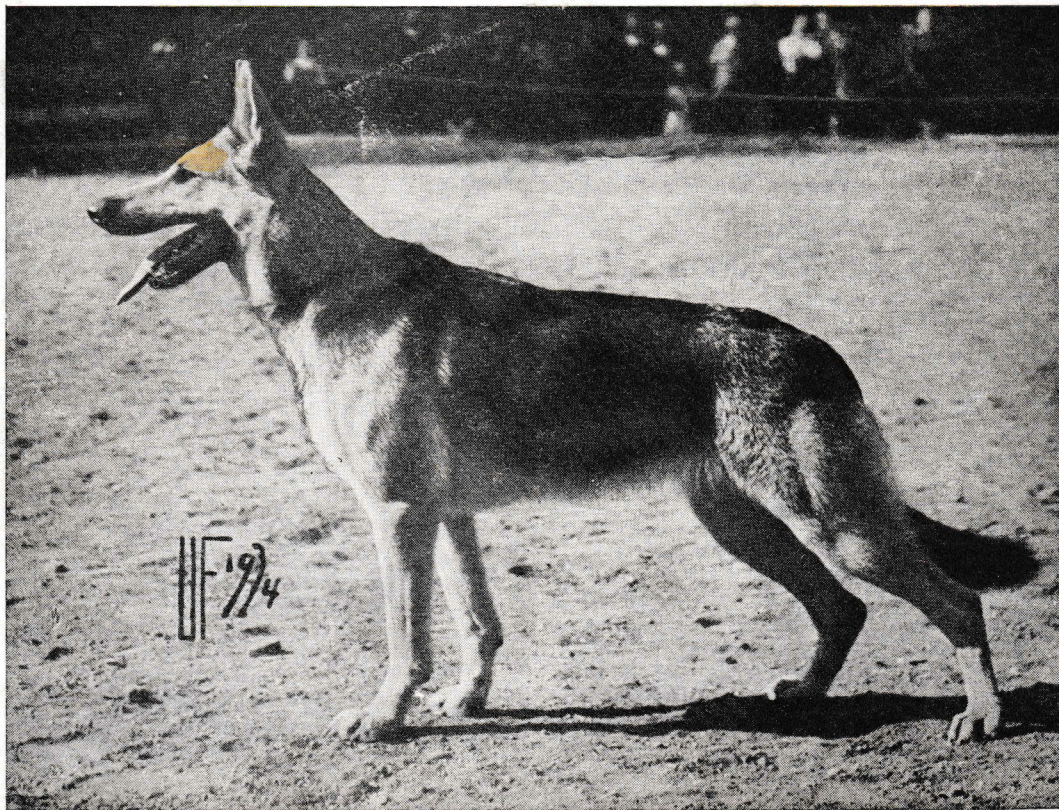


VÅRA  
SCHÄFER  
HUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

---



Lordy Excelsior, 1350 H H., ägare D:r Anders Wetzin, Stockholm, uppf. Fröken Sophie Wolter, Stockholm Grå med ljusa ben, f. d. 15 sept 1932, e. Lord vom Wittenberge, 415 F. F., u. Warga, 446 D. D., erövrade 1:sta pris i öppen och 1:sta pris i segrareklass, certifikat, hederspris, S. Sch. K:s utst. i Bollnäs 1934; 1:sta pris i öppen och 2:dra pris i segrareklass, S. Sch. K:s utst. i Stockholm 1934. Draghund.

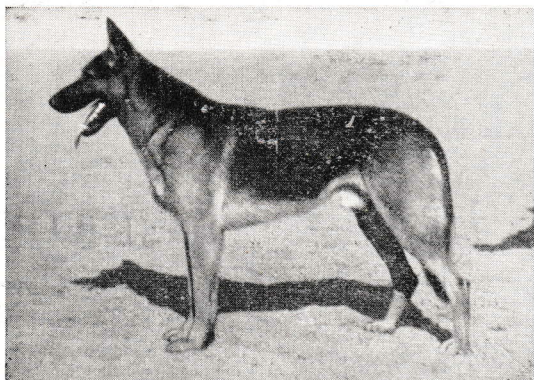
N:o 4  
1934

INNEHÅLL:

Prisdomarberättelser från Norrköping och Södertälje. — Bedömningsprinciperna vid våra hundutställningar — Diskussionsinlägg. Kursavslutning. — Klubbmeddelanden — En nykomling m. m.

# VITAKALK

*i tikens föda ger valparna  
en rätt byggd konstitution.*



Under tikens dräktighetstid är födan av största betydelse för ett lyckligt valpningsresultat. Vitakalk har här en stor uppgift att fylla. Med den rikliga förekomsten av kalk, fosfor och vitaminer i Vitakalk kommer en därmed utfodrad tik att ge sina valpar en rätt byggd och motståndskraftig konstitution.

## VITAKALK

vitamin + kalcium + fosfor

Tekniska fabriken JOFUR, Box 468, Stockholm

# Ingen ohyra på Eder hund!

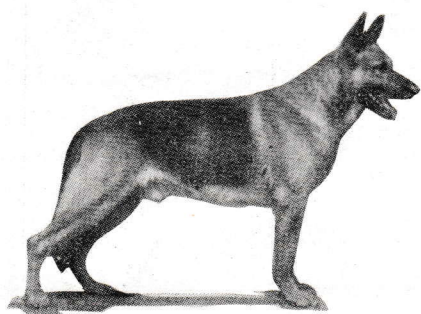
Priser o. förp.	
100 gr.	250 gr.
1: 25	2: 50
500 gr.	1000 gr.
4: 50	8: —

Då och då skall Ni gnida in Fox torr uder i pälsen på Eder hund — då behöver Ni aldrig riskera att hunden infekteras av ohyra. Fox dödar effektivt all ohyra och förhindrar ny infektion. Kennelexperterna lovorda Fox — »det bästa medel jag prövat mot ohyra å hundar» säger Greve M. U. Kalling på Sip-pola Kennel.

# F O X

MOT OHYRA Å HUNDAR

Tekniska Fabriken JOFUR - Stockholm



## Gör honom till vad Ni själv önskar han skall bli,

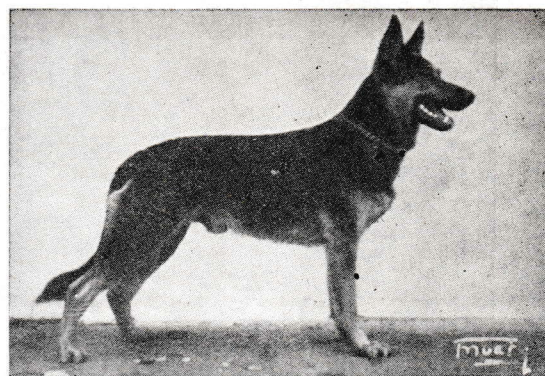
en hund av vilken Ni  
kan fordra allt!

Utfodra honom därför med

## Tengers Hundbröd

som ger  
energi, uthållighet,  
kraft och hälsa.

Begär det hos Eder handlare.



Kraftenbergs Fajo, SKKS 1503 GG, f. d. 6/10 31, e. Lord vom Wittenberge, SKKS 415 FF, SZ 390992, u. Kraftenbergs Zita, SKKS 421 DD, flera 1:sta pris ökl. o. 3:dje pris segrarkl. vid 2:dra Nordiska Schäferhundutställningen i Stockholm 1933, 1:a pris ökl. o. 2:a pris segrarkl. Sv. Sch. K:s utst., Sthlm 1934, står till avelstjänst för lämpliga tikar. Avgift enl. överenskommelse med ägaren

## Herr Nils Forsberg

Svedenborgsgatan 35, 1 tr. tel. 41 39 76

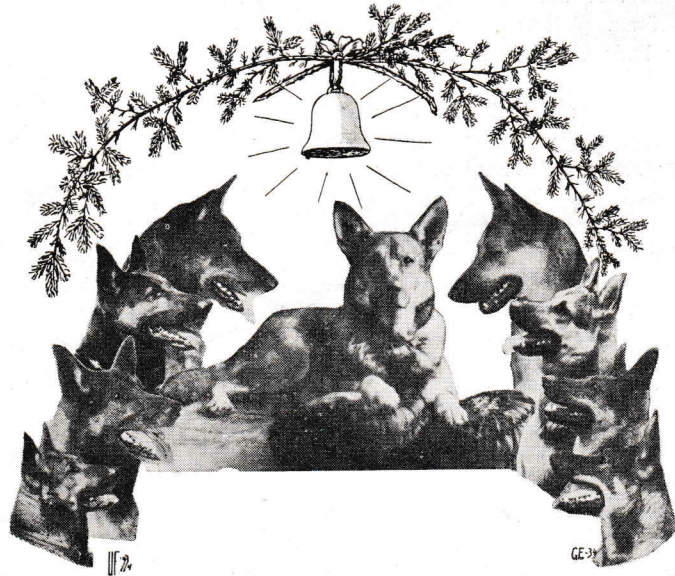
# VÅRA SCHÄFERHUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årgång 11

Ansvarig utgivare: Sigfr. Sund

N:o 4, 1934



År 1934 är snart till ända och ett nytt solvarv står inför sin början. Svenska Schäferhundklubben kan se tillbaka på det gångna året med en känsla av tillfredsställelse med sin verksamhet. Avelsarbetet har gjort stora framsteg och medlemsantalet har ökats betydligt. Vi äro på god väg mot det mål, vi satt oss före, nämligen att genom en rationell avel och en ändamålsenlig dressyr skapa en svensk schäferhundsstam, som kan fylla sin uppgift som framstående vakt- och sällskapshund utan att komma i konflikt med vare sig privata intressen eller lagen. Vi vilja med andra ord söka få fram en schäferhund, som åtnjuter allas aktning och förtroende, en hund, som kan vara till såväl praktisk nytta som till trevnad och tidsfördriv. Vi måste genom enigt, målmedvetet arbete söka åt schäferhunden återvinna den plats i solen, som den så väl förtjänar och som en felaktig avel och dressyr i förening med en betydande avoghet mot rasen från vissa håll varit på god väg att beröva honom. Att våra strävanden icke varit förgäves visar årets utställningsresultat och det ökade intresset för vår verksamhet, som tagit sig uttryck i bl. a. det väsentligt ökade medlemsantalet. Men ännu befinna vi oss långt ifrån målet. Det kommande året måste sporra oss till nya ansträngningar för att förverkliga våra ideal, för att föra schäferhundssaken framåt, för att skapa allmänt förtroende för vår ras samt för att giva vår organisation den stadga och omfattning, som ju är den nödvändiga förutsättningen för framgång i vårt arbete. Under förhoppning om att det kommande året måtte föra oss närmare våra mål tillönskar vi Eder alla

*En God Jul och ett Gott Nytt År*

Styrelsen  
för Svenska Schäferhundklubben.

## Från skyddshundstävlingen i Norrköping den 7 okt. 1934

Till tävlingen hade anmälts 12 hundar, varav 2 i nybörjare- och icke mindre än 10 i segrarklass. Göteborg var representerat med 2 hundar, Stockholm med 4, Västerås med 1 och de övriga 5 voro från Norrköping.

När det är fråga om tävlingar av detta slag, tror jag icke, att "hemmaplan" har någon betydelse, åtminstone icke för segrarklassen. Att det blev hundar från Norrköping, som belade de tre första platserna, var säkert ingen tillfällighet, ty samtliga hade vid tidigare tävlingar gjort toppresultat.

Följande funktionärer voro kallade: Fullmäktig: Fotograf Uno Friberg. Domare: Ing. Birger Dahlin, Ekonomichef S. A. Johansson och undertecknad. Som tävlingsledare tjänstgjorde Herr A. Andersson, Norrköping.

Spårarbetet drog alldeles för långt ut på tiden, och kunde säkert nyttjats mera rationellt. Det är icke utan, att man gör jämförelse med sådana tävlingar, där Hrr Brandt, Hydén och Sund stått för arangementet. De vid hundtävlingar obligatoriska missljuden kunde säkert i viss mån elimineras, om vid de större tävlingarna mera rutinerade tävlingsledare användes.

Här nedan några domarereflektioner, varvid det konstaterades:

att Morgan gjorde ett förstklassigt manarbete och dito spår;

att Dufeke Mäster gjorde den bästa appellen;

att Rippo överraskade i negativ riktning;

att Jack visade att "de gamla" ännu icke behöva "lägga apporten på hyllan";

att av våra uppfödare "Barrsäter" på tävlingsbanan alltid är såväl kvantitativt som kvalitativt bäst representerade och

att Sven Arvid vid forcerandet av vattendragen utförde det bästa vattenarbetet.

Slutligen litet ris och ros åt de olika tävlingsekipagen.

*Champion Jack av Abbo*, äg. och förare Herr Axel Nord, Stockholm, gjorde ett förstklassigt spår och dito sakstövning. Appellen var jämn och bra, dock något trög i hoppen. I manarbetet blev det noll i ståndskall för bitning, de övriga momenten gävo idel höga betyg.

Placering: Fjärde pris och 261 poäng.

*Champion Harras av Barrsäter*, äg. och förare Fru D. Tören, Stockholm, började med ett bra spårarbete. Sakstövningen misslyckades. För förhindrande av missförstånd efterlyses vid våra tävlingar två tidtagare, helst med tidtagarur. Appellen genomgående jämn. Manarbetet i likhet med föregående. Släppandet kunde dock varit bättre.

Slutresultat: 240 1/3 poäng.

*Champion Morgan*, äg. och förare Herr O. Hjertkvist, Norrköping, är känd för sitt vackra spårarbete, och även denna gång blev det högsta betyg. Efter en utmärkt stövning gav även sakstövningen bästa resultat. Appellen ganska bra, dock något långsam i vissa moment. Svagaste momentet i manarbetet var "uppsökandet", där han gick nästan direkt på figuranten. Övriga moment govo idel höga betyg.

Placering: Första pris och 286 poäng.

*Pampas av Barrsäter*, äg. och förare Fru R. Hasselgren, Stockholm, missade spåret. Var det hunden eller spårläggaren, som gick vilse i dimman? Sakstövningen bra med bästa resultat. Appellen jämn med betyg i över-

kant. Även i manarbetet voro momenten jämna, utom i ståndskall, där det blev en nolla för bitning. Tydligt en "bittäck" figurant.

Slutresultat: 233 1/3 poäng.

*Champion Dufeke Mäster*, äg. och förare Polisman Ernst Mårtensson, Norrköping, fick högsta betyg i de flesta appellmomenten. Häckhoppet står i en klass för sig. Då spåret var felaktigt lagt måste det läggas om, och detta utarbetades rätt bra om ock med litet svårighet i första vinkeln. Effektivt sök i stövningen med gott resultat. Manarbetet ej övertygande, har tidigare visat sig myciet bättre i dessa moment.

Placering: Andra pris och 277 1/3 poäng.

*Boy*, äg. och förare Herr G. Axner, Stockholm, hade även fått ett fellagt spår, varför detta måste läggas om och utarbetades det då mycket bra. I sakövningen blev det endast ett föremål, trots rätt god stövning. Appellen gick i den högre stilen, men i manarbetet blev det sämre resultat. Bitning under transport och mycket trög i släppandet av figuranten.

Slutresultat: 252 poäng.

*Rippo av Ringön*, äg. och förare Herr Anton Thorén, Göteborg, visade en god appell utom i plats, där han var orolig och flyttade sig i små etapper. Sakstövningen gav endast ett föremål. Kom vid spårningen in på fel spår, men inkallades och utarbetades sedan det rätta spåret. Manarbetet var mycket svagt med nollor och låga betyg utom i två moment.

Slutresultat: 206 poäng.

*Monahells Sultan*, äg. Herr N. Cedergren, Piteå, förare Polisman M. Mårtensson, Västerås, misslyckades i spårningen, men utförde sakstövningen på ett förstklassigt sätt. Appellen var bra utom klätterhopp och skall, där det blev låga betyg. I manarbetet skulle man önska mera kraft i överfallet. Synnerligen gott samförstånd mellan hund och förare.

Slutresultat: 219 poäng.

*Ronda*, äg. och förare Herr Sören Lagervall, Norrköping, fick även ett nytt spår, då det första blev förstört av "söndagsjägare" med hundar. Ronda lyckades med detta spår, men misslyckades med sakstövningen, varefter förare och hund bröto tävlingen.

*Gretel*, äg. och förare Herr C. O. Felton, Norrköping, hade också olägenheter av ovan nämnda jägare, varför nytt spår lades för henne. Detta lyckades på första påsläppet. Sakstövningen var bra med två föremål. Appellen tip-top utom apportionering av järnföremål. Uppsökande av figurant dåligt, övriga moment i manarbetet mycket bra.

Placering: Tredje pris och 262 2/3 poäng.

*Tarzan*, äg. och förare Herr C. G. Felton, Norrköping, missade spåret men lyckades rätt bra i sakstövningen. Appellen gick i stil med den de bättre segrarhundarna presenterade. Manarbetet ojämt med nolla i bevakning. En mycket god nybörjarhund.

Placering: Första pris och 200 2/3 poäng.

Som sista hund startade *Mästerhems Muck*, äg. och förare Herr G. Briner, Norrköping. Trots att resultatet nu ej blev så lysande, visade denna hund mycket goda anlag. Påminde icke blott i typ utan också i arbetssätt om fadern, Dufeke Mäster, då han första gången visade sig på tävlingsbanan. Hade Mucks förare varit lika rutinerad

som Mästers "domtör", hade nog resultatet blivit mera positivt. Nu blev det ojämn appell, häckloppet var dock förstklassigt. Uppsökande av figurant verkade mera sakstövning, och i ställande och bevakning blev det nollor. Spår och sakstövning lyckades, dock mycket slarv i dessa moment. Totalintryck: En lovande unghund!

Placering: Andra pris och 173 1/3 poäng.

På kvällen var anordnad supé med prisutdelning å Hotell Göta. Synd bara att kommunikationerna med Stockholm äro sådana, att de "billösa" måste bryta upp, då det roliga börjar.

Till sist ett hjärtligt tack till mina meddomare och övriga funktionärer för den trevliga samvaron.

Stockholm i nov. 1934

A. Hellgren.



Vår nu gällande skyddshundsprovningsordning i praktiken!

## Skyddshundstävlingen i Södertälje

Söndagen den 4 nov. 1934 avhöll Svenska Schäferhundklubben sin sista stora skyddshundtävling för året. Det var klubbens Södertäljeavdelning, som stod för rusthållet. Till tävlingen, som var förlagd till de sedvanliga och förrtåffliga Geneta prästgårds marker, hade anmälts icke mindre än 17 hundar, därav 12 i segrare-, 2 i öppen- och 3 i nybörjareklass.

Såsom tävlingsledare fungerade Mälarmästare Carl Nygren och som fullmäktige och domare Kamrer Eric Sandstedt, Fotograf Uno Friberg, Polisman Ernst Mårtensson samt undertecknad.

Värdet var utmärkt, varför vi kunde fullfölja denna krävande tävling utan något särskilt gnissel. Avdelningen hade ordnat med kaffeservering på tävlingsplatsen, vilken åtgärd hälsades med tillfredsställelse, ty det var en kall vinterdag.

Samtliga tävlande skötte sig i stort sett bra under de korta stunder, som de voro föremål för domarnas kritiska blickar. Däremot kan man icke säga, att de skötte sina hundar så alldeles anmärkningsfritt under de tråkiga mellantiderna, då många läto sina fyrfotingar stå bundna vid något träd e. d. och skälla. Det är länge sedan jag hade tillfälle att bevittna ett mera intensivt skällande. Har männe de tävlande missuppfattat dressyrens och tävlandets verkliga mening? Hundarna utbildas väl icke endast och allena för att ägarna med desamma skola erhålla så hyggliga placeringar på tävlingsbanan som möjligt? Meningen med dressyren är väl ändock att åstadkomma ett friktionsfritt umgänge med andra människor i det dagliga livet. På senare tider hava vi ju med tillfredsställelse kunnat konstatera, icke endast på våra egna utan även på Svenska Kennelklubbens utställningar, hurusom schäferhundarna förhållit sig förvånansvärt tysta och stilla. Varför skall då detta goda intryck behöva störas genom ett besök på våra tävlingsbanor, där man eljest borde hava rätt att finna idealhunden, den tysta och trevliga? En sådan där kall vinterdag bör föraren i största möjliga utsträckning undvika att lämna hunden åt sig själv, bunden vid ett träd, när det då så lätt händer, att han börjar skälla, då kolden trängit genom hans päls.

Av de tävlande hundarna fanns knappast en enda, vars prestation kunde betecknas som tip-top. Appellen brast betänkligt under manarbetet, där man fick se sådana saker, som då äldre tävlingshundar bet, ryckte, slet och på samma gång skällde på t. ex. den ställde figuranten. Vi kunna liv-

ligt föreställa oss huru det skulle te sig därest en tjänstehund skulle behandla en funnen "syndare" på ett liknande sätt —. Här är väl icke fråga om "polishundar", invänder kanske någon. Visserligen icke — men våra provningsordningar äro väl avfattade med tanke på hundens praktiska användning i människans tjänst! Äro de avfattade endast för tävlandets egen skull, då vore det lyckligare att manarbetet helt finge bortfalla ur vår nu gällande skyddshundsprovningsordning, vars skyddsmoment i så fall icke har något existensberättigande —. Vidare kunde jag konstatera, hurusom de icke arbetande hundarna så snart manarbetet begynte, började föra ett infernaliskt oväsen. *Bristande appell, ärade tävlingsförare.*

Icke heller kunde jag finna, att en enda av de tävlande satte sin hund på spåret på ett rätt sätt, ty helt likgiltigt blev resp. hundar påvisade spåret. De fingo knappt en sekund på sig för att fånga spårläggarens vittring, förrän de på måfå släpptes iväg. Gå från början in för att lära hundarna att på ett rätt sätt »insupa» spårläggarens vittring. Låt hunden gång efter annan finna föremålet omedelbart efter starten, när han då blir nödsakad att gå ut litet långsammare, för att icke missa. Ett bland våra gentlemanadressöres stora fel är, att de vilja se fullgott resultat först och börja träna sedan. *Träna och lär hunden och gläds åt varje liten framgång!*

Det vore önskvärt, om förarna uppträdde litet mera hurtigt vid hundens framvisande under appellen, ty att såsom i ett fall en förare gick fullkomligt apatiskt imponerar visst icke på domarna. Litet bättre kläm under framförandet piffar alltid upp något.

Och slutligen en vänlig maning till alla och envar tävlande, överskatta icke Din hunds prestation på tävlingsbanan, ty det kan så lätt hända, att Du i tävlingsnervositeten icke rätt uppfattat varken Ditt eget uppträdande eller Din hunds sätt att utföra ett anbefallt moment. Och så några ord om de enskilda hundarnas fel och förtjänster.

### Segrareklass:

PAMPAS AV BARRSÄTER, äg. och förare Fru Ruth Hasselgren, Stockholm. Pampas, som missade både spår- och sakstövning, gjorde ett synnerligen gott appellarbete. Han stötte visserligen hårt vid häckloppet. Skyddsarbetet stördes i viss mån därav, att Pampas hade stor benägenhet att bita och slita i figuranten för mycket. Han gav hals under transporten samt gick ifrån den funna figuranten, 197 1/3 poäng. Ej godkänd.

CHAMP. HARRAS AV BARRSÄTER, äg. Fru Dagny Torén, Stockholm, förare herr Erik Sjögren, Aspudden, hade en otursdag, ty oaktat sin i ögonen fallande livlighet och arbetsglädje gjorde han ingen lysande prestation. Missade oförklarligt sakstövningen, varunder han även gjorde ett utomordentligt ståndsskall för en av domarna. Medelmåttig appell. Ojämt manarbete. Bet den funna figuranten. Sedan Harras ställt den flyende figuranten bet, slet han och på samma gång skällde på denne. För övrigt gav han hals vid flera tillfällen under prövningen. Men allt har ju sina orsaker. Fastslås kan, att det icke var Harras fel. 197 2/3 poäng.

SIDAR, äg. och förare Överkonstapel Ernst Lövgren, Södertälje. En nolla i sakstövningen. Rätt gott spårarbete, men tuggade något på den funna apporten vid avlämningen. Bra appellarbete, där han visserligen lämnade sin plats under platsliggande i grupp. Goda betyg för skyddsarbetet i alla moment utom försvar utan signal, som var svagt. 207 poäng. 7:e pris. Fjällvargen Kickans specialpris.

RAPITA RUTSCH AV FJÄRRSTEN, äg. och förare Fru Alice Svensson, Stockholm, är en bra arbetshund, som i appellen erhöll höga betyg med undantag för skall på kommando och apportering. I förra fallet skällde han ej ihållande och i det senare gick han för långsamt åter med den funna apporten. Femmor och sexor i manarbetet. Fick lågt betyg i spårningen tack vare förarinnans chansartade sätt att påvisa Rutsch spåret. Se inledningen. För sakstövningen endast en tvåa i betyg, därför att han fann endast ett föremål, trots sök. 251 poäng. 3:e pris. Specialpris.

RINTY, äg. och förare Herr Claes Andersson, Huvudsta.. Rinty, som bytt ägare, startade dagen med att gå ut spåret övertygande, men var sedan borta länge för att sedan återkomma med fel apport. Betyg noll. Fann endast ett föremål vid sakstövningen, där föraren kommenderade väl ihärdigt. Lämnade platsen under platsliggande i grupp. Appellen var i övrigt medelmåttig. Rätt höga betyg i manarbetet med undantag av ståndsskall för figuranten, som han bet. Betyg noll. 162 2/3 poäng.

CHAMP. BUCK, äg. och förare Överkonstapel Ernst Lövgren, Södertälje, började tävlingsdagen med att fuska ifrån sig spåret. Han gick ut korrekt och fram till den punkt, där spåret gick ut på plöja. Här släppte Buck spåret och följde utmed den plöjda åkern på den gräsbevuxta marken väl vetande, sedan han fått klart för sig spårets riktning, att han väl på något ställe skulle finna det lämnade spåret, som mycket riktigt gick så som Buck »föreställt sig». Buck var den första, som fann bägge föremålen vid sakstövningen, som han emellertid icke utförde fullt tillfredsställande, bättre fart önskvärt. Appell- och manarbetet bra, ehuru förarens uppträdande i viss mån störde hundens arbete. Vissa föraretrick undgick icke domarna. 255 3/4 poäng. 2:a pris. Hederspris. Fribergs vandringspris för alltid samt 2:a inteckn. i Bröderna Vinkvists vandringspris.

CHAMP. JACK AV ABBO, äg. och förare Herr Axel Nordh, Stockholm, hade otur, då han endast fann ett föremål vid sakstövningen, som han utförde mycket bra. Spårningen utmärkt. Skulle man vara elak och göra anmärkning därpå, så var farten väl hög. Under appellen hade föraren vissa små »tjuvknep» för sig, varför betygen här och var sänktes. Rätt gott manarbete, som stördes i viss mån av Jacks benägenhet att vilja bita för mycket i onödan. 240 3/4 poäng. 5:e pris. Specialpris.

BOY, ägare och förare Målarmästare Gottfrid Axné, Stockholm, som är godkänd spårhund, började dagen med

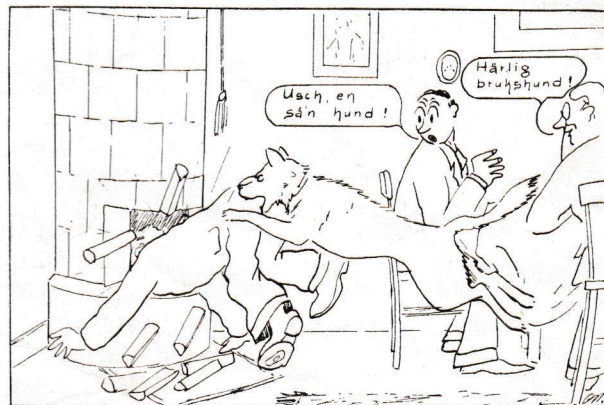
att krångla under spårningen. Sedan hunden vid spårningen har lämnat föraren, skall han fortsätta och arbeta och icke som Boy tvärstanna tio meter från start för att sedan under en minuts tid betrakta husse, innan han fann det lämpligt att fortsätta. Återkom en gång. Blev släppt på nytt, varefter han utarbetade spåret. Betyg tre. Sakstövningen begynte Boy med »hemska» skall. Bra sök, men fann endast ett föremål. Under appellen var Boy för ivrig och skällde en och annan gång, där tystnad varit mera på sin plats. Bet vid flera tillfällen för mycket under manarbetet. 242 2/3 poäng. 4:e pris. Specialpris.

VARGAMORS POJK, äg. och förare Herr E. F. Andersson, Stortorp, som hade en viss svårighet att klara den del av spåret, som gick å plöja, gjorde ett utmärkt sakstövningensarbete. Appellen var även utmärkt. Likaså manarbetet, med undantag av bevakning av figurant, för vilken prestation han erhöll endast fem poäng av 18 möjliga. 273 1/4 poäng. 1:a pris. Hederspris. Chappmans hederspris till dagens bästa appellhund.

MONAHELL'S SULTAN, äg. Musikhandlande Cedergren, Piteå, förare polisman Mårtensson, Västerås, erhöll en nolla i spårning och högsta betyg i sakstövning. Sultan visade icke något övertygande appellarbete, där föraren begagnade sig av vissa små försiktiga kommandon i det tysta. Medelgott manarbete. 198 1/4 poäng.

ZARIFF, äg. och förare Herr Claesson, Huvudsta, gjorde bra arbete i såväl spårning som sakstövning. Appellen var däremot mera ojämn. Gick upp från plats. Skällde här och var, då det varit bättre med tystnad, och skällde gjorde han även sedan föraren kommenderat tyst. Tuggade på apporten etc. Manarbetet var i flera moment lysande och i en del andra under medelmåttan. Han hade en viss benägenhet att vilja bita för mycket, något, som måste bortarbetas. 203 1/3 poäng.

FJÄLLVARGENS KICKAN, äg. och förare Herr C. E. Sjögren, Stockholm, som under appellen drog sig efter något under fritt följ och tuggade på apporten samt stötte hårt vid fritt hopp över häck, erhöll endast 10 poäng av 54 möjliga i spårning och sakstövning och förlorade därmed tävlingen, som hon eljest haft stora chanser att vinna tack vare sin jämnhet. I och med att man endast kan erhålla cirka 10 poäng i spårning och sakstövning är vinstmöjligheten förverkad, ty det vore väl egendomligt, om man skulle vinna en tävling i segrareklass med så stor poängförlust i endast två moment. 236 1/4 poäng. 6:e pris. Specialpris.



**Glöm ej att inbetala årsavgiften!**

*Öppen klass:*

FOY, äg. och förare Herr G. Gustavsson, Sundbyberg, blev icke godkänd, enär han fick noll i både sakstövning och spårning. Han gjorde ett utmärkt häckhopp, men var förövrigt ej färdig i appellen. Högsta betyg i skottfasthet. Eljest låga betyg i manarbetet. Foy var väl värd ett godkänt genomsnittsbetyg, om han klarat någotdera av momenten spårning eller sakstövning. 135 poäng.

ROY, äg. och förare Polisman R. Smedberg, Stockholm, har blivit betydligt bättre i appellen, vars svagaste moment är skall på kommando. I sakstövning fann Roy inget föremål, trots gott sök, däremot gjorde han ett gott spårarbete. I manarbetet erhöll han icke mindre än tvenne nollar nämligen i ställande av flyende och bevakning. I dessa senare båda moment förefaller det som om Roy vore feg. 183% poäng. 1:a pris. Hederspris.

*Nybörjareklass.*

BONN AV CORONA, äg. och förare Herr Enkvist, Råsunda, blev ej heller godkänd tack vare missande av spår och sakstövning. Spåret klarade Bonn först i fjärde försöket, men då prövningsordningen endast medger tre försök, blev det ändock noll i betyg. Sakstövningen blev mest snöätande. I appellen, som var ojämn, erhöll han högsta betyg i sättande, platsliggning och hopp över häck, men noll för skall på kommando. Bonn visade goda anlag i man-

arbetet, men förlorade en hel del tack vare väl stor aggressivitet. Bättre nästa gång, ty den hunden är värd att komma fram, enär den är arbetsvillig och har ett bra temperament. 139% poäng.

ZULEIKIE, äg. och förare Herr V. Nordström, Stockholm, som fick noll i spårningen och fann endast ett föremål i sakstövningen, vägrade bestämt att skälla på kommando, men gjorde i appellen ett rätt gott arbete. I manarbetet blev det noll i bevakningen, men eljest utförde han även här ett genomgående bra arbete. 175% poäng. 1:a pris. Hederspris.

BRI BRI AV VENNERBERGA, äg. och förare Herr H. Nyberg, Sundbyberg, är en liten obetydlig men pigg Harras avkomma, som är förtjusande näpen och söt, men kanske väl liten för det krävande manarbetet, där hon erhöll icke mindre än tre nollar. Appellen var bra. Noll i spårning. Hon klarade sakstövningen gott. Den tiken kommer säkert att gå ganska långt med förständig träning. 147% poäng. 2:a pris. Specialpris.

Slutligen ett hjärtligt tack till alla, som bidragit på ett eller annat sätt till tävlingens genomförande.

Nästa år träffas vi igen till ädel tävlan — *sportmän och sportkvinnor!*

Stockholm i nov. 1934.

*Sigf. Sund.*

## Bedömningsprinciperna vid våra hundutställningar

Svenska Schäferhundklubben hade lördagen den 17 nov. anordnat en diskussionsafton varvid Kapten H. Krumlinde höll inledningsanförandet över ämnet »Bedömningsprinciperna vid våra hundutställningar». Föredraget jämte utdrag ur diskussionsinläggen följer här nedan.

Det var med en viss tvekan jag antog klubbens vänliga anmodan att säga några ord som inledning till kvällens, som jag hoppas, givande diskussion om bedömnings sättet vid våra hundutställningar.

Alla här förstå nog också denna tvekan, ty det är en ömtålig sak att riva i, icke minst när man fortfarande är aktiv som utställare och uppfödare, även om man bara har det som hobby. Man kan ju så lätt bli missförstådd och klandrad för att det är domarna man vill komma till livs, då det egentligen är något helt annat. Men kunde något göras för att få litet mera enhetlighet vid bedömningen av våra hundar, så tror jag många skulle bli belättna. Missnöje finns över det nuvarande systemet, och jag tror berättigat missnöje, och ett sådant borde Kennelklubben ta hänsyn till.

Nu ligger det i sakens natur, att så länge hundutställningar komma att hållas, så kommer det också att finnas missbelättna utställare, och man kan ej begära, att prisdomaren alltid skall se på en hund med samma förlåtande ögon som dess ägare eller ägarinna. Mot prisdomarens bedömning finns och bör kanske ej finnas någon appell, och för att ej bli betraktad som en "bad looser", tiger man naturligtvis, även om man anser sin hund aldrig så oriktigt bedömd. Men man måste då också fordra, att domaren verkligen kan sin sak och har rasens typ på sina fem fingrar.

Ofta finns det t. ex., förmodligen av kostnadsskäl, endast en domare — engelsk eller svensk — för att döma alla terrierraser, och det är väl mycket begärt, att han skall vara expert på dem alla. Vid en av våra utställningar be-

traktade jag bedömningen av en viss ras och föll i förvåning över den engelske domarens placeringar. Vid samtal med en svensk domare efteråt, sade denne; "Han förstår sig ej alls på den rasen." Men om man betänker, vad en nedklassning och felbedömning kan betyda för en uppfödare, som nedlagt många års arbete och stora kostnader, så har man ej rättighet att använda en domare, som endast till en viss grad begriper sig på rasen ifråga.

Jag har med vissa avbrott ställt ut hundar sedan 26 år tillbaka och måste säga, att jag haft fler framgångar än motgångar — de två tikar jag nu har, äro båda certifikatvinnare — och jag förstår mer än väl en domares vanskliga och otacksamma uppgift. Därför skäms jag nästan att tala om, att jag bland mina hundpokaler sätter mest värde på en med inskriptionen "*Til den bedste gravhund*", som en av mina taxtikar fick i Köpenhamn för många år sedan, trots att den svenske domaren placerat henne som tvåa i segrarklass. Misstaget, eller vad det nu var, var så tydligt, att utställningsstyrelsen, som utdelade hedersprisen, gav domaren denna reprimand. Men detta hör nog till ovanligheterna.

Prisdomarna här i landet döma nog efter bästa samvete, och det kanske är mänskligt, att en uppfödare av en viss ras, som samtidigt är domare, vid sin bedömning har svårt att se fullt objektivt. Det önskliga vore nog, enligt min åsikt, att en domare aldrig fick döma en ras i det land, där han själv är uppfödare av rasen.

Men det är, som jag förut sagt, icke ytterst mot domarna

jag vänder mig, utan mot det system, som tillåter varje domare att tillämpa sina egna små regler vid bedömningen. Jag och många med mig skulle önska, att något kunde göras för att få en förbättring till stånd. Det kanske kunde löna sig att ingå till Kennelklubben med begäran om tillsättandet av en kommitté, vilken skulle ha till uppgift att undersöka, om det vore möjligt att införa mera likartade bestämmelser för prisdombarnas svåra arbete. Vissa huvudregler kanske kunde fastställas, från vilka inga avvikelser finge äga rum. Nu nedklassar t. ex. den en prisdombarn en hund för underbett, den andre anser detta vara av ringa betydelse, etc.

I häft. 9 av Kennelklubbens tidskrift skrev sign. S. A. en artikel om prisdombarn och standartypen. Han säger där, vilket ju alla måste vara ense om, att ett certifikat i segrarklass anger: "att förste pristagaren *motsvarat* standartypen eller stått densamma *ytterst* nära och härigenom är värd i sinom tid erhålla den höga värdigheten Champion." — Standartypen måste således stå som en förebild vid bedömningen. Varje prisdombarn borde då, om han åtager sig att döma rasen, ha denna standartyp på sin näthinna. Att nyanser måste finnas i olika domares sätt att se denna förebild är förklarligt, och bör det därför ej förvåna eller klandras, att en hund får olika placering i segrarklass i tävnan med samma kamrater vid olika, kanske i tiden rätt närliggande utställningar.

En hund kan ju också visa upp sig betydligt olika vid skilda tillfällen. Men när en hund, som vid många tillfällen varit segern nära, ja t. o. m. en gång segrat, plötsligt deklasseras till trea i öppen klass av en engelsk domare i september, och sedan i oktober samma år av svensk domare i hård konkurrens placeras som tvåa i segrarklass, då måste den där bilden av standartypen för den ene eller andre av domarna vara något suddig.

För min del anser jag ej, att det var en ändring till det bättre, när Kennelklubben beslöt ändra stadgarna så, att alla hundar numera — även de, som förut tagit I pris i ö. klass — ånyo måste tävla i denna för att kvalificera sig till segrarklass. Det skulle ej bli hälften så mycket friktioner, om den gamla bestämmelsen återinfördes.

Signaturen S. A. skriver i samma artikel, att "det var svårt för prisdombarn, när hundar, som med åren förlorat sin kvalitet eller uppvisades i dålig kondition, påtvingades prisdombarn i segrarklass. Man kunde då förstå, att prisdombarn kände sig nöjd med den bestämmelsen, som berättigade honom att vägra en sådan hund, som t. ex. tävlade ensam, att få någon placering alls i segrarklass. Men efter vilka grunder (frågar författaren) skulle prisdombarn gå för att e. ex. innehålla både första, andra och tredje pris och placera denna hund som fyra. Hur kan det vara möjligt att avgöra, om ett fjärde pris just skulle anses som det lämpliga?" — Så långt sign. S. A., som ju står Kennelklubben nära, och vars artikel väl får anses redaktionell.

Ja, enligt min mening bör denna svårighet ha varit ringa eller ingen. Kan en prisdombarn i öppen klass sätta första, andra, tredje eller event. intet pris alls på hundarna, där de endast tävla med standartypen, så är det väl precis lika lätt att placera den event. ensamma stackaren i segrarklass, där han ju då endast har standartypen att konkurrera med. I värsta fall finge man väl för varje ras låta utföra en modell i naturlig storlek efter standartypen och placera den i ringen.

Nu skall jag övergå till några exempel, utan namn på

vara sig domare eller hundar, som visa vad jag menar med, att allt ej är bra som det är.

Under förra året utställdes i Stockholm på våren en grupp terriers av en i Sverige föga talrik ras. Den svenske domaren gav I pris i segrarklass och certifikat åt en viss hund och berömde i protokollet denne hund särskilt samt uppfödningen som förstklassig. Ordalagen i protokollet lydde om certifikatvinnaren: "*En mycket typisk hund* av prima storlek, bra huvudform och svansföring. Utmärkta ben och fötter, ävenså bogar och hals." — samt om uppfödningen: "Kenneln tillerkändes I pris och extrapris för en samling mycket vackra, jämna terriers. Ett synnerligen förtjänstfullt avelsarbete."

I Stockholm på hösten samma år vid en specialklubbs utställning med en känd engelsk domare, underkändes dessa hundar och tilläts ej tävla i segrarklass. I protokollet rekommenderades nya import, om rasen skulle kunna bli typisk. Ordalagen voro: "De, som representerade denna ras, voro *synnerligen dåliga*, ej värda många kommentarer. Jag anser, att de verkligt entusiastiska uppfödarna av denna ras böra skaffa sig nya och bättre import, om de skola kunna förbättra rasen." — Således, den svenske domarens omdöme: "Ett synnerligen förtjänstfullt avelsarbete." Och engelsmannens: "De voro *synnerligen dåliga*." — Enda likheten i bådas berättelser var tydligen ordet *synnerligen*. Själv hörde jag engelsmannen säga, att han ej ville ge en "six-pence" för någon av dessa hundar.

Vem har nu rätt, och vem skall uppfödaren rätta sig efter? Följden av sådana olika domslut bli tyvärr ofta, att uppfödaren ledsnar vid sitt arbete och på allt vad utställningar heter.

Vid Kennelklubbens utställningar i Stockholm och Göteborg förra året, inträffade följande fall bland terriers, vilka ju ligga mig närmast hjärtat, och som jag därför noterat. Samma domare dömde här samma raser och i huvudsak samma hundar. Den unge domaren har förresten mina stora sympatier, och jag har all aktning för hans oväld, stora vetande om terriers och för hans i mångt och mycket sunda åsikter.

En terrier av en talrik och modern ras fick i Stockholm I pris öppen klass, II pris segrarklass samt mycket beröm i protokollet, det var t. o. m. fråga om att sätta honom först. I Göteborg, där han enligt min och mångas åsikt var i mycket bättre kondition, framförde jag honom i ringen i ägarens frånvaro. Den halva minut, som prisdombarn såg honom, var han ej riktigt till sin fördel. Han hade ledsnat under den långa väntetiden, och höll ej upp svansen, vilket han annars alltid gör — är t. o. m. berömd för sin vackra svansföring. Han fick nu II pris i öppen klass och avfördes från arenan, då han inom parentes genast återtog sitt goda humör och vackra svansföring, vilket, åtminstone det förra, ej kan sägas om hans uppvisare.

En tik av annan terriers fick i Stockholm I pris ö. klass, I pris segrarklass och certifikat, hederspris och vandringspris för bästa tik, således var hon då motsvarande eller i närheten av standartypen. I Göteborg var det samma förhållande som med föregående hund, d. v. s. hon var en smula ledsen i ringen. Båda tyckte tydligen ej om staden. Resultat: II pris öppen klass och bort från segrarklass.

Vid ett samtal efteråt med domaren, till vilket denne f. ö. själv tog initiativet, började med att beklaga nedklassningen av dessa båda hundar, diskuterade vi dessa fall. Han sade då, att han måste bedöma varje hund så, som han för





ögonblicket ser den i ringen. Jag medgav, att jag ansåg detta i viss mån riktigt men borde endast inverka på placeringen i segrarklass, då han ju nyligen bedömt hundarna och funnit dem förstklassiga, för så vitt han ej kunde påvisa, att några exteriörfel sedan sist tillkommit. Detta kunde han ej, vilket även framgår av protokollet. Orsaken var endast, att terrierhumör för ögonblicket saknades, och att han därför ej kunde bedöma hundarna. Jag framställde då en förfrågan, huruvida det i så fall kanske vore lämpligare att ej ge hundarna något pris alls, ty varför just andra pris, det kunde ju lika väl sättas till tredje eller fjärde, då hundarna ej för tillfället enligt hans åsikt kunde bedömas. Detta "humörbedömande" av hundar kan också leda till rätt löjligen konsekvenser.

Antag, att samma hund anmäles till ungdoms och öppen klass. I den förra är hunden ur humör med svansen i dåligt läge. Resultat: andra eller tredje pris. I öppen klass har han kanske fått en annan sidokamrat, som på ett eller sätt roar eller retar honom. Resultat: Ilska och svansen upp samt första pris. Uppmuntrad av framgången anmäler ägaren honom i segrarklass. Det goda humöret sitter kvar och hunden får I pris segrarklass och certifikat.

Detta är ej något uppkonstruerat fall, som ej skulle kunna inträffa, utan fullt möjligt, det vet varje hundpsykolog. Om prisdomaren emellertid, efter att ha givit hunden tredje i ungdomsklass hade "humör" nog att stå fast vid sina åsikter och höja till första i öppen klass, är en annan historia.

Om nu emellertid *alla* domare dömde efter denna princip, finge man rätta sig härefter, men jag läste samma höst Terrierklubbens engelske domares för övrigt mer än lovligt knapphändiga protokoll. Han säger där i ett fall så här: "Jag anser henne vara en mycket vacker tik men hon vägrade absolut att visa upp sig. I pris öppen klass". Och i ett annat: "Hunden ville ej visa upp sig ordentligt. I pris öppen klass, I pris segrarklass och certifikat."

I Göteborg hände även i en annan domarring, att domaren yttrade en hund, som fick andra pris i segrarklass. Hunden har nu ytterst dålig hårrem, men jag vet, att den kan ha bättre, därför sätter jag den före tredje pristagaren. Detta är således *ej* att se hunden, som man för *ögonblicket* ser den i ringen. Inom parentes kan jag berätta, att jag granskat åtskilliga prisdomarberättelser angående denna hund, både höst och vår, och alla ha anmärkning på hårlaget, så dettas dåliga beskaffenhet måtte vara permanent.

Ännu ett par fall. Föregående år blev en hund Champion efter en vacker rad av segrar. Då han fick denna utmärkelse, skrev den svenske domaren i protokollet: "En liten modell." När denna hund i år utställdes, fick han ej något pris i segrarklass, och den engelske domaren skrev:

"Alldeles för liten och dvärghundsaktig." — Och dock finns för denna ras tydligen viktbestämmelser i rasbeskrivningen. En tik av samma ras fick i år i Malmö den 12 maj andra pris i öppen klass av svensk domare, men i Stockholm tre veckor senare ansåg den engelske domaren henne värd i pris ö. klass, I pris segr. klass, certifikat, hederspris och vandringspris.

I en klubb, vars styrelse jag många år tillhörde, och för vars utställningar jag flera gånger var kommissarie, anslogs prisdomarnas anmärkningar eller beröm för varje hund över hans box vid sidan av prislapparna. Idén var nog ganska god, särskilt fick utställarna genast svart på vitt på hur olika omdömena kunde vara. Jag har i minnet en hund, om vilken den ene domaren skrev: *Lösa bogar*. Den andre: *Nästan för fasta bogar*. Nåja, hunden hade också något mitt emellan detta.

Hur skall man nu få fram ett något så när likartat bedömande? Ty det kan inte hjälpas: Om den ene domaren säger si, och den andre så, förlorar utställarna tron på båda. Kanske bleve omkastningarna i pris ej fullt så stora, om domarna vore tvungna diktera till ringsekreteraren vissa poäng över hundens huvud, bett, rygg, hals, ben, hårlag, typ etc. Vid sammanräkningen erhöll högsta poängtagaren i pris segrarklass.

Jag förmodar emellertid, att det finns många förslag, som kunna diskuteras, och det vore roligt få höra andras åsikter här i kväll. Jag skulle kunna framdraga åtskilliga flera fall av besynnerligheter jag noterat, men vill denna gång ej inkräkta för mycket på tiden. Under utställningarna gäller det nog, för att tala med Michelsen en gång i tiden: "att holde keft", men nu, när vi ha några månader kvar innan säsongen på nytt börjar, kanske det vore lämpligt diskutera saken.

Min mening med att ha påpekat dessa fall av rätt olika bedömningar, är att visa, att ej allt är bra som det är. Jag skulle som sagt önska, att Kennelklubben satte upp så pass stränga regler för bedömningen, att den ene domaren ej skulle t. ex. kunna säga: "Jag tycker om små hundar". Och den andre om samma ras: "Jag tycker om stora och grova", och sedan döma därefter. De få naturligtvis privat ha vilka åsikter som helst, men i ringen skola de rätta sig efter standardtypen. Det är synd, att kostnadsskäl hindrar, att flera domare, d. v. s. en jury, kunde tillsättas för varje ras, ty bedömningen skulle då säkert bli jämnare.

Och så länge ej någon förändring i domarreglerna ernåtts, så ber jag för min del domarna: "Var gärna sträng vid bedömningen, och skänk ej bort ett första pris i öppen klass, om hunden har mera framträdande och framförallt nedärvande fel. Ett första pris i öppen klass bör betraktas som en utmärkelse, vilket det gjorde förr i tiden. Nu anses

det ofta, att en hund är prickad, om den får andra pris i denna klass.

Och framför allt: Var försiktig och pröva omsorgsfullt, innan ett certifikat gives. En certifikatsvinnare måste vara utan svårare fel, och betänk, att det är ej roligt för en hundägare, att strax efter en sådan utmärkelse få se sin certifikatsvinnare nedklassad i öppen klass av samma eller annan domare.

Nu slutar jag emellertid med det förslag jag hade i början av mitt anförande:

Låt oss ingå till Kennelklubben med begäran om tillsättandet av en kommitté, som skulle ha till uppgift att ventilerade hela detta spörsmål. Missnöje finns, och kunde det bli mindre, tror jag inte minst prisdomarna själva skulle bli belåtna.

Efter inledningsanförandet framförde ordföranden klubbens hjärtliga tack till Kapt. Krumlinde för det intressanta och sakliga föredraget samt förklarade därefter ordet fritt.

#### *Byråchefen Cassel:*

Jag ber först att få tacka Schäferhundklubben och dess vitale ordförande för att de utlyst detta diskussionsmöte och givit även andra än klubbens ledamöter tillfälle att närvara och yttra sig.

Jag vill huvudsakligen här i korthet uppehålla mig vid prisdomarens ställning till allmänheten-utställarna och allmänhetens ställning till prisdomarna, ställt i belysning av de bestämmelser, som finnas i Kennelklubbens stadgar rörande prisdomaren och hans funktioner. Prisdomarnas arbete vid hundutställningarna här i vårt land tjänar ju dels ett rent praktiskt syfte, nämligen att utdela pris, samt också ett mera teoretiskt-pedagogiskt syfte, nämligen att vid prisens tillmätande ange, i vad mån vederbörande hunduppfödare lyckats få fram hundar, som mer eller mindre närma sig den fastställda standardtypen, och i den mån, som prisdomaren vet att motivera denna pristilldelning med en saklig, kort kritik, dess bättre för utställare och allmänhet. I detta sammanhang vill jag säga, att prisdomarna måste vara kompetenta för sin uppgift. Att talan icke får föras mot en prisdomares domslut innebär, att detta under alla omständigheter står fast och icke på något sätt får överklagas eller rubbas. Det är ju en enastående privilegierad ställning för en domare. Något liknande kan man icke uppleta på något annat område. Jag tror, att bestämmelsen är nödvändig, men därför är det inte sagt, att den till alla delar och i alla avseenden får tillmätas en sådan innebörd, att prisdomarens arbete, särskilt då det gäller rent principiella, icke får göras till föremål för granskning. Jag menar alltså, att beträffande prisbedömningen av hundar måste det vara allmänheten och speciellt då utställarna tillåtet att utöva en viss kritik. Det är alldeles givet, att utställare och allmänhet, sedan prisdomarberättelsen är tryckt och offentliggjord, ha en sådan rättighet. Det måste en prisdomare finna sig i. Jag tror, att det tidigare inom Kennelklubben har ansetts som nästan ett brott mot stadgarna att våga kritisera en prisdomares domslut, men detta innebär nog att sätta prisdomarna på en alltför hög piedestal.

Jag skall nu en liten smula ingå på frågan, hur domarberättelserna böra vara avfattade för att fylla sitt ändamål. De böra, som jag nämnde, vara kort och koncist avfattade utan onödiga utsvävningar på sidan om det verkligt aktuella. I annat fall förlora de helt och hållet sin

betydelse. Vid flera tillfällen har jag i prisdomarberättelser läst uttalanden om hundar, som prisdomaren har bedömt, som varit av den art, att utställaren ovillkorligen måste känna sig stucken. Detta är enligt min mening ett fel utav den art, att en prisdomare, som har låtit sådant komma sig till last, inte gärna bör vidare få fungera som prisdomare. Det hände i Örebro för ett par år sedan, att en domare gav en hund andra pris i öppen klass. Därmed var den ju inte kvalificerad att tävla i segrarklass, men därför att den tidigare hade fått första pris i öppen klass, fick den nu tävla i segrarklass. Då prisdomaren var tveksam men inte ansåg sig ha rätt innehålla priset, gav han den fjärde pris i segrarklass. I protokollet stod det alltså: Andra pris öppen klass; fjärde pris segrarklass. Det är naturligtvis någonting galet i detta.

#### *Kapten Anckarkrona:*

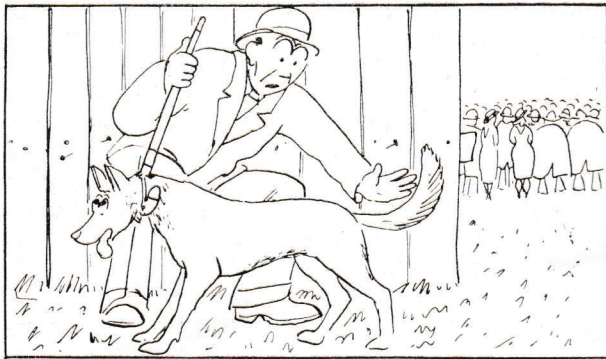
Jag ber först att få uttala min stora glädje över att Schäferhundklubben har kunnat samla så många för att diskutera ett spörsmål, som alla äro intresserade av. Det visar ju att intresset för denna fråga inom kennelvärlden är synnerligen stort.

Om man jämför antalet av de misstag och de anledningar till en viss undran över vissa domslut, som framkomma, med hela antalet domslut som äger rum i vårt land per år — därav ungefär 5.000 st. — förekommer det ytterst få fall, när man verkligen kan ställa sig undrande. Man får inte tycka, att hela systemet är felaktigt, därför att det förekommer vissa påtalbara fall. Inledaren har redan påpekat ett par fall, då hundarna visade upp sig på olika sätt. Det drogs fram ett exempel, då samma hund vid två olika tillfällen hade dömts på mycket olika sätt av samme domare. Jag känner nog igen fallet. Domaren lär ha yttrat: "Om jag inte hade dömt hunden i våras utan nu fått se den första gången, hade jag knappast givit den tredje pris. Därför att jag hade sett honom tidigare, visste jag, att det var en god hund." På detta sätt kan en domare frestas till att ge något högre pris, än vad hunden vid tillfället är värd. Man måste absolut taga hänsyn till hur hundarna visa upp sig just vid bedömningstillfället.

Vi komma sedan till frågan: Skola hundarna bedömas som vid en skönhetstävlan? Skola prisdomarna helt och hållet avkoppla frågan om hundarnas avelsvärde? Utställningarna böra enligt min mening vara till för att höja hundaveln.

Det har även framkastats i samband med detta, att prisdomarna borde i likhet med vad som sker på lantbruksmöten, hästpremieringar o. s. v. ha tillgång till katalog för att ha litet reda på härstamningen, så att de vid bedömningen ta litet hänsyn till vad de veta om dessa djur och deras släktgenskaper, att de således veta något om de djur, som de skola bedöma, i förväg. Här uppstår en fråga, som vore lämplig att diskutera just vid detta tillfälle: Skall hunden bedömas, som han visar upp sig vid tillfället, eller skall en skicklig kynolog, som känner igen en hel del av avelsmaterialet, ta något inflytande av sina kunskaper i detta fall?

Man klagat över att domsluten kunna vara mycket olika, och detta förekommer ju i regel, när man kallar in utländska prisdomare, speciellt engelska. Vi ha ju en del sådana, som äro gamla och vana och uppfostrade i vårt system, och dessa döma nog i regel ganska riktigt. Ibland händer det, att man försöker få in några nya, men trots att vi försöka att sätta dem in i vårt system, ha de svårt att döma rättvist. Hade man tillgång till vissa bestämda betygsgreder som i Tyskland, t. ex. "vorzüglich", på engelska "excellent"



Svensen dresseras ned...!

o. s. v., borde det vara lättare för domarna att placera hundarna. Vi ha emellertid ett system, som vi haft länge och som slagit ut ganska bra. Vi kunna i alla fall inte avstå från att kalla in utländska domare, men få vi några, som inte passa oss och som inte kunna sätta sig in i vårt system, böra de inte få komma igen. På Kennelklubbens utställning i höstas var det ju två engelska domare, pappa och son. Den yngre var dock med i galoppen, men pappan kunde inte följa med; han var för gammal.

Beträffande den införda bestämmelsen, att alla hundar skola gå i öppen klass, har ju redan byråchefen Cassel redogjort för den saken. Erfarenheten har också visat, att det var en mycket lycklig lösning på denna fråga. Man får dock ta hänsyn till att domaren skall döma och inte kan påtvingas att sätta första pris i segrarklass på en hund, som han knappast vill ge andra eller tredje pris i öppen klass.

#### Ingeniör Dahlin:

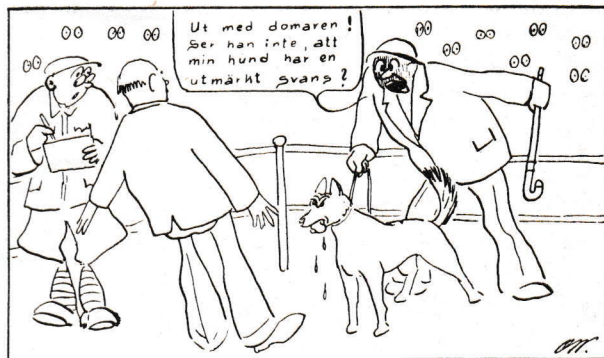
Jag vill framlägga ett par synpunkter, som jag anser, att en domare bör beakta och som han bör ta hänsyn till, när han skall döma. Han bör för det första ha någorlunda kännedom om hundarnas anatomi, för det andra känna till rasen, standarden, för det tredje känna typen och för det fjärde ha vad jag vill kalla hundblick.

Jag tror inte, att det är lämpligt med någon sorts poängbedömning. Hade man poängbedömning, skulle utställaren kunna sitta hemma i sin kammare och själv bedöma sin hund och aldrig gå på en utställning.

Men jag skall komma med några positiva förslag. Jag tror det skulle vara lämpligt, om Kennelklubben ordnade med domarekonferensen varje år, där alla domare kunde komma tillsammans och diskutera, hur man bör bedöma hundar vid utställningar och där även specialdomare för vissa raser skulle samlas för att diskutera typ och rasbeskrivning på den hund, som ligger dem närmast om hjärtat. Jag skulle även vilja föreslå, att avelsklubbar och Kennelklubben sände ut domare till utlandet, till Tyskland och England, för att tjänstgöra som aspiranter under specialdomare och få sina bedömningar kritiserade av dessa domare. Det tror jag skulle vara av värde.

#### Direktör Rosengren:

Jag tror, att det är ofantligt lätt att utöva kritik — det ha vi nog erfart litet var — och vi se, hur man rackar ned på saker titt och tätt. Vi ha så lätt att glömma bort det arbete, som Svenska Kennelklubbens domare lägga ned med uppoffring av tid och även under ekonomiska uppoffringar. Jag tror inte, att någon vågar påstå, att någon av de domare, som tjänstgjort på Kennelklubbens utställningar, inte ha givit sina domar med all övöld och nit.



Resultatet.

Man får också ta hänsyn till det arbete, som ligger bakom, innan en utställning kommer till stånd, och svårigheten att få fram de lämpliga domarna. Man får heller inte förbise den ekonomiska sidan av saken.

Däremot är jag villig att medge, att man mycket väl kan utöva en viss grad av kritik beträffande vårt prisbedömningssystem. Jag vänder mig då i första hand mot vår klassindelning och våra benämningar på 1:a, 2:a och 3:e pris. Jag anser att de fel, som förekomma åstadkomma svårigheter i synnerhet för nybörjare att förstå det hela. Jag skulle vilja gå in för den rena och raka linjen, att hundar över en viss ålder icke få tävla i ungdomsklass. Bland dessa utdelas i stället betyg som anger hundarnas kvalitet, t. ex. utmärkt, mycket gott, tillfredsställande. Därefter inträder automatiskt vid varje utställning en rangordning bland hundarna. Detta kommer att höja värdet av våra utställningar och kan inte utnyttjas av ägare, som tala om att de ha fått första pris, men icke nämna i vilken klass.

Vidare tror jag, att det är nödvändigt, att vi intressera oss mera för uppfödningsspörsmål. Som det hittills varit, är det inte alltid så roligt att ställa ut. Uppfödarnas intresse har blivit för litet beaktat. Det har många gånger inte tydligt framgått, vad de olika domarna vilja ha fram hos sina respektive raser. Här är kritik berättigad, och man skulle kanske kunna få en ändring till stånd.

#### Herr Elbling:

Det har i kväll varit mycket intressant att höra en hel del personer, som talat om alla de misstag, som kan förekomma. Var och en håller de sina om ryggen och tänker på sin nästa eller kanske mest på sig själv. Alla kynologer, av vilken art de vara må och vilken hundras de än intressera sig för, måste dock i första hand beakta, att det verkliga fundamentet är uppfödningen och att det hela inte byggs på domarna. Kapten Anckarkrona sade, att det inte fanns någon oro inom hundvärlden; det finns mycken oro under täcket. Jag vet mig själv en gång ha varit i närheten av en domare, som inte hade läst en rad om den hund, vars standard han skulle bedöma. Att säga att en hund är värd första pris, därför att han är ensam, är bluff. För närvarande blir det stor opposition, om t. ex. en uppfödare, som lagt ner många års arbete, bedömer den hundras, som han ägnat sig åt. Det anses att han måste vara partisk.

Här upplästes ett diskussionsinlägg från herr Axel Svensson.

#### Byråchefen Cassel:

Det är ju alldeles givet, att skall man ha någon nytta av prisbedömning för uppfödningen måste den vara konsekvent, d. v. s. man skall kunna lita på att domaren dömer

lika från det ena året till det andra. Om det är skilda domare, böra dessa i huvudsak ha samma uppfattning om vad som är det väsentliga i standarden.

Jag har inom Kennelklubbens styrelse alltid förfäktat den åsikten, att vi skulle göra oss oberoende av de utländska domarna. Vi är ju svenskar framför allt, och vi ha ju på det här området skickliga och kunniga personer. Men vi böra inte vara oss själva nog — detta har varit min inställning till frågan och jag håller fortfarande på att det är den enda rätta — utan låta våra allmänt uppburna domare få resa utomlands till de stora utställningarna och där studera förhållandena och tillgodogöra sig de framsteg, som ha vunnits i utlandet.

Direktör Rosengren sade, att det är ingen glädje med att ställa ut en hund på två på varandra följande utställningar, där samma prisdomare dömer och han alltså bör få samma pris. Detta förutsätter, att man skulle skaffa in olika domare, så att en person, som inte har fått det pris, han vill ha för sin hund första gången, skulle ha möjlighet att få bättre bedömning av en annan domare ett halvår senare. Den inställningen till frågan kan jag inte ha.

*Kapten Anckarkrona:*

Beträffande de hundraser, som företrädas av specialklubbar, skulle man ju vilja hoppas, att de verkligen ginge in med samma intensitet som Schäferhundklubben har gjort för sin ras, vilket ju på ytterst få år har visat, att det verkligen går att göra någonting, om det finns verkligt intresse för rasen.

*Kapten Krumlinde:*

Jag är mycket tacksam för det sätt, varpå vice ordföranden i Kennelklubben har tagit upp mitt anförande. När det avkunnas omkring 5000 domslut i Sverige per år, kan jag naturligtvis här i kväll inte plocka fram alla fall, som strida mot reglerna. Då skulle ju herrskapet få sitta här över söndagen. Men jag tror inte det behövs.

Direktör Rosengren sade, att det kostar en massa pengar att anordna utställningar, men jag tycker ändå att man av Kennelklubbens räkenskaper märker, att det i alla fall går ihop, och ibland blir det till och med överskott. Men så ställer sig inte saken i regel för utställarna; det kostar varje utställare en hel del pengar att ställa ut sin hund, och då vill man ju gärna få hunden dömd på ett sätt, som står i proportion till kostnaden, om det är möjligt.

*Direktör Rosengren:*

Jag är fullkomligt ense med Byråchefen Cassel om att man inte skall ha så många domare. Man måste också se detta i samband med rekryteringen av domarekåren. På detta område göres det bra litet. Det är den stora nackdelen vid utländska domares besök, att hur mycket man än försöker förklara våra förhållanden för dem, begripa de det i alla fall inte. De hålla i stället fast vid sin bedömning, som gör att det uppstår misstag och att det kan riktas anmärkning mot bedömningen.

*Herr Sund:*

När vi försöka arrangera en utställning, tänka vi först och främst på att det skall gå ihop. Det är det sorgliga.

*Kapten Krumlinde:*

Poängbedömningen har ju på alla håll frångåtts utom i sådana länder som äro nybörjare, såsom en del baltiska stater; det finns sådana länder, som ännu trampa ut barnskorna. Jag har varit prisdomare vid jaktprov, där poängbedömning ägde rum. Den siffra hunden fick, när man räknat ihop poängen, stämde inte alls överens med helhetsintrycket.

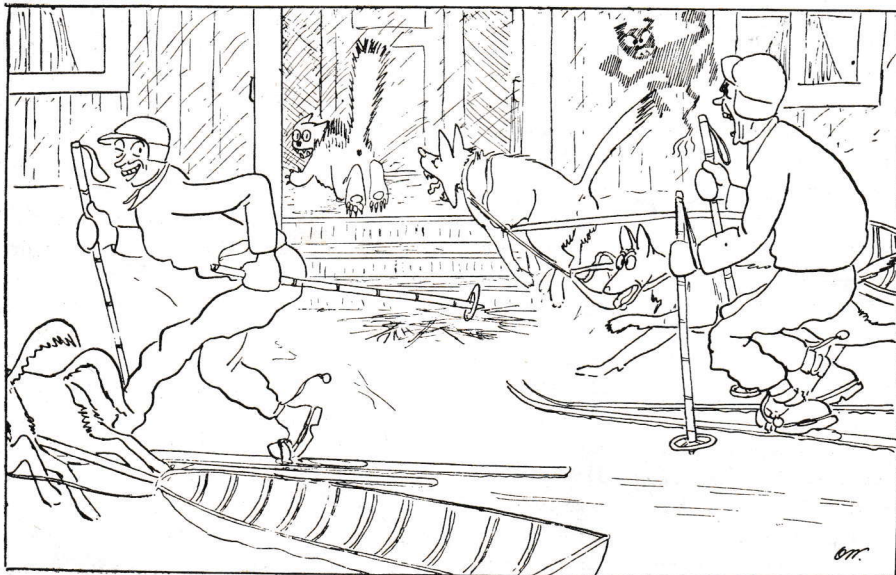
Beträffande rekryteringen av prisdomarkåren vill jag verkligen på det allra livligaste uppmana Schäferhundklubben att ta upp den saken. I England ha de flesta domarna mycket hög ålder; de ha släppt sin uppfödning och gå in som prisdomare.

*Herr Elbling:*

Det har sagts, att Schäferhundklubben inte gjort någonting för domarrekruteringen. Det förhåller sig så, att Schäferhundklubben har gjort vad den har kunnat; man har ställt upp aspiranter, som sysslat med hundar ganska länge, men sedan har man börjat undersöka deras privatliv, vilket inte alls har att göra med deras kunskap.

*Kapten Gyllenhammar:*

Jag vill instämma i vad kapten Anckarkrona har sagt och vad byråchefen Cassel berört, att man bör söka få till stånd domarkonferenser. När det gäller de större hundraserna, förekommer det en del fel, t.ex. att käkpartiet inte är tillräckligt kraftigt utvecklat, för ljusa ögon, underbett och överbett. Man borde göra ett sammandrag och särskilt skriva upp, vilka fel som domaren har att speciellt lägga sig vinning om att döma ut för att rasen skall kunna gå framåt. Man borde fastställa hurdana hundarna skola vara för att få



Draghundstävlingarnas besvärigheter ...!

*Hundens röst:*

*Har busse  
och matte  
insänt års-  
avgiften till  
klubben?*

1:a, 2:a och 3:e pris i öppen klass, icke i detalj men i stort sett. 1:a och 2:a pris i öppen klass kunde sättas lika med avelsduglig. De som erhålla 3:e pris i öppen klass skulle icke kunna användas till avel. Jag anser, att domaren inte bör ha tillfälle att studera katalogen i förväg, utan han skall få den i ringen och ha rättighet att ta fram den där.

*Kamrer Sundquist.*

Jag ansluter mig till vad kapten Gyllenhammar sade, att det gäller att försöka att få fram synpunkter, som kunna medverka till bättre bedömning. Det är väl få yrken eller befattningar, som man ställer så stora fordringar på som på en domare. En domare måste ju besitta oväld, omutlighet och hederlighet, men han måste också ha ingående kunskap om sitt material och helst själv ha varit uppfödare och alltså ha förutsättningar att döma. Vid den senaste bedömningen här i Stockholm, som verkställdes av en tysk expert, utställdes två hundar, som båda fingo första pris i segrarklass och certifikat, men som voro av diametralt motsatt typ. Det var i ena fallet en gul hund och i det andra fallet en tigrerad. Detta måste ju också vara bevis för att något fel föreligger. Jag skall be någon av herrarna i styrelsen ge mig en förklaring till vad som menas med »fritt skön». Jag tror, att det är en mycket farlig bestämmelse. Jag tror, att det blir svårt att få fram större rättvisa genom poängbedömning. Vid poängbedömning föreligger den risken, att en del detaljer framhäva hunden på ett sådant sätt, att helhetsintrycket ej blir beaktat. Med anledning av direktör Rosengrens yttrande vill jag säga, att det prissättningssystem, som vi tillämpa här i landet med 1:a, 2:a och 3:e pris är på gott och ont och mest på ont. Jag tror, att det bedömningssystem, som användes i Tyskland är vida bättre, där man får sin hund värdesatt med ett betyg. I övrigt ber jag få instämma med den siste talaren i fråga om aspiranterna för domarskapet och livligt rekommendera det framlagda förslaget om domarkollegiet.

*Byråchefen Cassel:*

Vi stå helt visst i en brytningstid mellan amatörskap och professionalism. Det är ekonomiska synpunkter, som därvid gjort sig gällande och drivit fram en fordran på en säkrare bedömning till gagn för uppfödning och aveln än som tidigare har förekommit. Det är inte heller lätt att säga, hur man skall råda bot på bristerna och om man skall övergå till ett annat prisbedömningssystem. För min del tror jag inte, att det är så stor risk att Kennelklubbens utställningar här skulle gå med förlust, även om man kostade på två domare för varje bedömning. Det är givet, att åsikterna måste bryta sig mellan dessa båda, men det bör endast vara till gagn och ha till resultat, att prisbedömningen blir bättre och hunden skärskådas noggrannare. Vi ha ju vid jaktprov två domare; varför skulle man då inte ha två domare vid hundutställningar, fastän det är ett större antal hundar, som skola bedömas? Prisdomarkollegierna, som man talat om så mycket, äro säkert mycket nyttiga, men jag tror inte på nyttan av korrespondens mellan domarna, i vilken de diskutera vissa egenskaper hos hundarna och ställa dem mot varandra.

*Fru Philipson:*

Jag har svårt att förstå, varför hundarna icke bedömas med poäng. En siffra är en siffra på både tyska, engelska och svenska. Då ett betyg skall översättas, är det oerhört svårt att finna exakt samma uttryck på olika språk.

*Ing. Carring:*

I sitt inledningsanförande gav ordföranden kontentan

av det positiva som kommit fram. De enda positiva av något värde, som jag kan finna har kommit fram här, är förslaget om prisdomarkollegier. Det skulle givetvis vara en institution av mycket värde. Värdefullt var även förslaget om eventuella resor för prisdomare till moderländerna för de raser och grupper, som respektive domare representera. Däremot skulle jag vilja varna för att ta in för mycket utländska domare. Vi ta t. ex. hit en tysk som gynnar en typ och en annan tysk som gynnar en annan; var och en föredrar sin typ och på det sättet blir det ett enda sammelsurium. Kamrer Sundqvist undrade, hur det var möjligt, att två hundar av skilda typer kunde få första pris och certifikat. Ja, det finns minst fyra typer av boxer i Tyskland, som fått sitt »vorzüglich». Den ena domaren dömer så och den andra dömer så.

*D:r Carlin:*

Tiden är så långt framskriden, att jag ser mig nödsakad avsluta diskussionen samt göra ett par påpekanden med anledning av de yttranden, som fällt i dag. Jag ansluter mig på det livligaste till förslaget att prisdomarna skulle genomgå en skarpare skärseled, innan de godkännas. Det framhölls från ett håll, att det vore lämpligt, att prisdomarna hade en ingående kännedom om hundens anatomiska byggnad. Jag instämmer på det livligaste i detta yrkande. Jag kan göra det med den mångåriga erfarenhet, som jag har som kennelman. Jag tror mig utan överdrift kunna påstå, att om man plockade fram tio prisdomare, så känna nio stycken av dem inte till hur hunden är byggd. Det har vidare framhållits, att det inte skulle ha framkommit några erinringar eller något klander mot det bestående systemet, utan allting skulle vara gott och väl, och att vårt kennellivs livsnerv inte på något sätt höll på att taga någon skada. Det förefaller mig, som om man skulle vara bra lomhörd inför alla de påståenden, som här fällt, för att kunna påstå någonting dylikt. Redan inledningsanförandet var för mig ett sådant absolut belägg för den uppfattningen, att det verkligen finns saker och ting att göra, nya vägar att gå fram på, att det finns möjlighet att föra kennelsaken ytterligare framåt och bättra på den. Jag skall inte utöka alla de exempel, som kapten Krumlinde drog fram. Om man tar fram den blåa bok, som utgör prisdomarberättelser och prislister för sista året av Kennelklubbens verksamhet, kan man dra fram många, många exempel av samma art, som kapten Krumlinde nämnde, exempel, som äro, jag tillåter mig framhålla det, av mycket nedslående art. Om en hund är behäftad med ett väsentligt fel, skall han aldrig belönas med första pris i öppen klass och absolut inte med något segrarpris. Jag har förut framhållit, att det är ett mycket ansvarsfullt och mycket påkostande kall som påvilar en hunddomare. Jag är också den första att medgiva, att, såvitt jag har mig bekant, man inte kunnat beslå någon prisdomare med uppenbar orättvisa. Felet i systemet ligger, i ett felaktigt verkställande utav de principiella förutsättningar för prisbedömning, som föreligga. Jag kommer i detta sammanhang till det yrkande, som gick ut på att prisdomarna böra ha litet högre kvalifikationer än en del av våra prisdomare ha för närvarande. Jag ställer mig på den ärade förslagsställarens sida, att de borde genomgå lite noggrannare prövning. Beträffande bestämmelserna rörande bedömningen i öppen klass och segrarklass har jag vid så många tillfällen yttrat mig i den frågan, att jag inte nu vill uppta tiden med den saken. Jag vill emellertid ytterligare framhålla, att det synes mig,

som om man lika litet bör kunna tvinga en hund på en domare i öppen klass som i segrarklassen. Ty om en prisdomare får en hund att bedöma i segrarklass eller i öppen klass, skall han givetvis, som en av de ärade talarna framhöll, ha standardtypen på sin näthinna. Om en prisdomare får en hund till bedömning i segrarklass och denna hund inte skulle vara värd detta, då bör hela kennelorganisationen ställa sig bakom den prisdomarens uppfattning. Det är meningen, att man skall hålla prisdomaren om ryggen

men han får icke kapitulera med sin uppfattning eller sitt samvete.

Jag ber till slut att få frambara Svenska Schäferhundklubbers stora tacksamhet först till alla dem, som behagat infinna sig här i afton och i all synnerhet till dem, som varit nog vänliga att göra sina inlägg i diskussionen. Jag vågar också uttala den förhoppningen, att de uppslag, som kommit fram här i kväll och de åsikter, som uttalats, skola falla i groddbar jord till den svenska kynologiens fromma.

## Utredning rörande bedömningsprinciperna vid våra hundutställningar

I anslutning till ovanberörda diskussionsmöte och med hänsyn tagen till de diskussioner, som sedan någon tid tillbaka förts man och man emellan, beslöt Svenska Schäferhundklubben och Svenska Dvärghundklubben att ingå till Svenska Kennelklubben med en anhållan om utredning av en del i samband med prisbedömning vid våra hundutställningar stående frågor. Samtidigt gjordes en framställning till S. K. K.s styrelse, att denna måtte förelägga ärendet för S. K. K:s årsmöte den 4 instundande dec. Denna senare anhållan dikterades av den omständigheten, att S. K. K.s stadgar medgiva styrelsen för S. K. K. rätt att efter gottfinnande för S. K. K.s årsmöten förelägga till Svenska Kennelklubben ställda skrivelser.

Vid ärendets föredragning inför S. K. K.s styrelse framhöll undertecknad, att ifrågavarande framställning avsåge ingalunda någon sidvördnad mot styrelsen och ej heller någon begäran om granskning av eller påföljd för vissa domslut utan i stället tillsättande av en kommitté bestående av prisdomare, uppfödare samt andra erfarna och dugliga kennelmän, vilken kommitté skulle hava till uppgift att förutsättningslöst utreda de i ovan nämnda skrivelser berörda och i samband med dessa stående frågor. Efter en stunds diskussion beslöt styrelsen att icke bifalla framställningen om ärendets hänskjutande till årsmötets prövning och avgörande. Motiveringen till avslaget lämnades av S. K. K.s ordförande vid årsmötet och bestod i styrelsemajoritetens farhåga för att, för den händelse ärendet hänskötes till årsmötets prövning under den i samband härmed följande diskussionen sådana uttryck skulle kunna komma att fällas, att saken skulle komma att skodas icke minst därigenom, att en del prisdomare skulle komma att känna sig kränkta och icke vidare vilja ställa sig till klubbens disposition. Enär jag hävdade den principiella uppfattningen, att frågan vore av alltför omfattande allmän-kynologisk betydelse för att endast reduceras till en styrelsens angelägenhet, reserverade jag mig mot styrelsemajoritetens beslut. I överensstämmelse härmed bragte jag frågan på tal vid S. K. K:s årsmöte den 4 dec., varvid jag i huvudsak anförde följande: För kort tid tillbaka eller närmare bestämt den 17 nov. hade Sv. Schäferhundklubben anordnat en diskussionsafton med Kapten H. Krumlinde såsom inledare över ämnet: "Bedömningsprinciperna vid våra hundutställningar." Såväl av föredraget som av den efterföljande diskussionen framgick, att dels en hel del domslut vid S. K. K.s utställningar voro ägna att väcka förvåning, dels ock att en del reformer med hänsyn till prisbedömningarna icke skulle vara opåkallade. Med stöd bl. a. härav beslöt styrelserna för Sv. Dvärghund- och Sv. Schäferhundklubbarna att ingå till S. K. K.s årsmöte med

anhållan om tillsättande av en kommitté för utredning av hithörande spörsmål. Samtidigt gjordes en framställning till S. K. K.s styrelse, att denna måtte överlämna klubbarnes anhållan till årsmötets behandling. Denna framställning blev av styrelsen avslagen. Enligt det mig i dag tillställda protokollsutdraget beslöt emellertid styrelsemajoriteten samtidigt att i början av nästkommande år sammankalla prisdomare, associerade klubbars styrelser samt några erfarna kennelmän för att med styrelsen överlägga rörande i ovan nämnda skrivelser berörda förhållanden. Genom detta beslut har sålunda styrelsemajoriteten de fakto i princip godkänt den gjorda framställningen, på grund varav jag å Dvärghund- och Schäferhundklubbarnes vägnar med tillfredsställelse konstaterar, att den av dessa klubbar gjorda aktionen hitintills åtminstone lett till ett resultat i önskad riktning.

I. C—n.

## Kursavslutning

Onsdagen den 12 dec. avslutades klubbens dressyrkurs med en tävling, därvid följande resultat uppnåddes:

1) Jerry, äg. och förare Herr Gustav J. Jansson, Stockholm, 81 poäng, *Kennel Ramonas* minnespris; 2) Key, äg. och förare Herr Henric Carlsson, Stockholm, 67 ½ poäng, *Kennel Segerbos* minnespris; 3) Ramonas Carric, äg. och förare Korrespondent Folke Rosén, Stockholm, 60 poäng, *Kennel Segerbos* minnespris; 4) Boy, äg. och förare Herr Max Adolf, Stockholm, 59 ½ poäng, Svenska Schäferhundkl. minnespris; 5) Varro av Gläntan, äg. och förare Fabrikör Axel Eriksson, Helenelund, 58 ½ poäng, Svenska Schäferhundklubbers minnespris; 6) Roya, äg. och förare Rödakorssyster Maj Ahmell, Sägatorp Boo, 56 poäng, S. Sch. K:s klubbmärke; 7) Tor av Fenrisulven, äg. och förare Fabrikör Erik Forseman, Bromsten, 55 ¾ poäng; 8) Tjapp, äg. och förart Fröken Inga-Lisa Andersson, Stockholm, 49 poäng; 9) Monahells' Gray, äg. och förare Herr George Broddwo, Stockholm, 44 ¾ poäng; 10) Ramonas Dick (Boy), äg. och förare Kontoristen Helmer Lund, Stockholm, 44 ½ poäng; 11) Ramonas Lorry, äg. och förare Kontorist Gösta Lindström, Stockholm, 43 ¾ poäng; 12) Kraftenbergs Tixine, äg. och förare Herr Laus Gray, Djursholm, 31 ¾ poäng och 13 Carrie, äg. och förare Fröken Birgit Pettersson, Saltsjöbaden, 23 ½ poäng.

Söndagen den 16 dec. voro kursdeltagarna utbudna till klubbens dressyrplats vid Västberga, där de fingo tillfälle att fortsätta utbildningen. Det tråkiga vädret gjorde sitt till, att endast ett fåtal hörsammat inbjudan.

Vi hoppas, att de, som nu deltagit i den nu avslutade

kursen, komma att fortsätta utbildningen. Vidare hoppas klubben, att samtliga eleverna komma att verka för andra schäferägares deltagande i dessa för hundägare så nödvändiga och utomordentligt betydelsefulla kurserna.

I samband härmed framför klubben sitt hjärtliga tack till *Kennel Segerbo* och *Kennel Ramona* för deras vänlighet att skänka ovannämnda ståtliga minnespriser.

Till slut ett varmt tack till kursledaren herr Axel Brandt och övriga personer, som på ett eller annat sätt verksamt bidragit till kursens lyckliga genomförande.

G. Ekstedt.  
Kursinspektör.

## Klubbmeddelanden

### Årsavgiften för år 1935.

På klubbens höstsammanträde den sistlidne 17 nov. beslöts att höja årsavgiften från 5 till 6 kronor.

För att bespara kassören en del arbete anmodas medlemmarna att godhetsfullt insända årsavgiften kronor 6 till klubbens postgirokonto 3187. Medlemskort kommer därefter omedelbart att tillställas vederbörande.

Styrelsen förutsätter, att klubbens nuvarande medlemmar insända sina årsavgifter, och att de dessutom komma att anskaffa flera nya medlemmar under det kommande arbetsåret, ty det bör ligga varje schäfervän varmt om hjärtat att bidra till denna förnäma hunds popularisering. *Varje schäferägare bör vara medlem av klubben.*

### Diplom.

Diplom från utställningen i Bollnäs kommer att de närmaste dagarna översändas till vederbörande utställare, som därtill är berättigad, sedan anmälningsblanketterna kontrollerats av Svenska Kennelklubben.

### Träningspriset.

I träningsstävlingen om Sigfr. Sunds vandringspris segrade Herr E. F. Andersson, Stortorp, som med Vargamors Pojk uppnådde 1760½ poäng. Närmast kom Zariff med 1432½ poäng och Boy med 1361½ poäng.



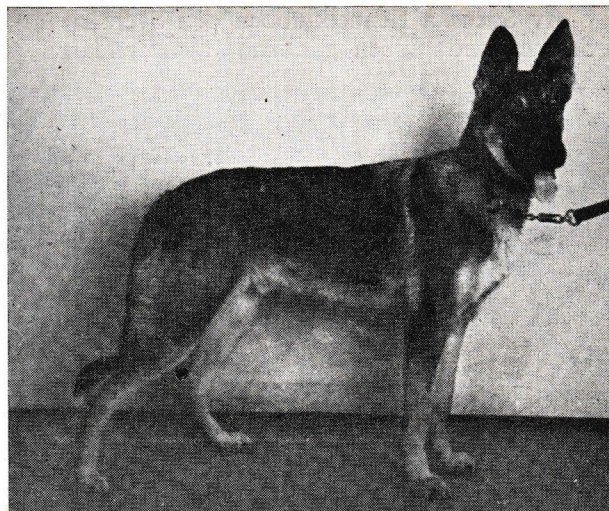
Glöm ej att insända årsavgiften Kr. 6 till Postf. 36, Stockholm 20;

Glöm ej att anskaffa många nya medlemmar;

Glöm ej att betala hundskatten för 1935 före januari månads utgång eller åtminstone anmäla hunden till beskattning;

Glöm ej göra Din hund sällskap på dennes promenader i staden och dess omgivningar;

Glöm ej att anmäla event. adressförändring.



### En nykomling.

Folkskollärare Karl I. Höglund, Vargön, har inporterat en schäferhanne, *Olaf (Blitz) von der Starrenburg*, SZ463752, född den 16 mars 1934, e. Blitz vom Birkenpark, SZ 425121, u. Schanze von der Starrenburg, SZ 425121.

Han är inavlad på Klodo vom Boxberg i 4:e led, Alf vom Tollensetal i 4:e och 5:e led och Geri von Oberklamm i 5:e led.

*Blodslinje:* Uts-Klodo-Erich-Curt-Alex-Geri-Billo (Riedenburg)-Hettell; Boda-Falko (Scharenstetten)- Nores-Marc-Horst; Diethelm-Apollo; Etzel-Jungtell; Luchs-Guntar; Norbert; Arno-Tell; Siegfried-Devert.

Vi konstaterar endast fakta och skola vi med glädje återkomma, därest det skulle visa sig, att unge Olaf kommer att visa sig på »styva linan».

### Ny sportstuga.

Svenska Schäferhundsklubbens livaktiga Södertäljevadling hade söndagen den 18 nov. nöjet att inviga en sportstuga, som densamma efter långt sökande lyckats förvärva. Ett 50-tal personer hade infunnit sig, därav 23 med schäferhundar.

Vidare angående denna stora händelse i nästa nummer av tidskriften.

### Klubbens dressyrkurs.

Klubben har för avsikt att i början på nästa år anordna en ny dressyrkurs för schäferhundar, varför medlemmarna uppmanas att meddela detta till schäferägare, som icke äro medlemmar av klubben.

### Utmärkelse.

Å Svenska Kennelklubbens höstsammanträde den 4 dec. tilldelades ständiga medlemmen i klubben, Fru Dagny Torén, Stockholm, Hamiltonplaketten för framgångsrik uppfödning av Schäferhundar. Fru Torén har under cirka 15 års tid intresserat sig för denna avel och härunder lyckats uppföda många och goda hundar, varför denna utmärkelse är välförtjänt. Vi gratulera!

### Träningsstävling.

Söndagen den 25 nov. 1934 hade Herr A. Hellgren en liten privat träningsstävling i Norrköping, i vilken nedannämnda hundar deltog och resultat uppnåddes, nämligen:

- 1) *Camp. Morgan*, äg. o. förare Herr D. Hjertkvist, 248 poäng.
- 2) *Gretel*, äg. o. förare Herr C. O. Fälton, 242 poäng.
- 3) *Ronda*, äg. o. förare Herr Sören Lagervall, 210 poäng.

Av Svenska Kennelklubben och Svenska Schäferhundklubben godkända avelshundarna



### Champ. Segerbos Graff,

SKKS 346 BB.

och

### imp. Lord vom Wittenberge,

SKKS 415 FF, SZ 390992,

stå till avelstjänst för lämpliga tikar. Hänvändelse till Herr Henry Elbling, Götgatan 44, Stockholm, tel. 41 80 65. Avkomlingar efter Lord v. W. hava under innevarande år erövat de förnämsta utmärkelser å såväl utställningar som bruksprov.

KENNEL SEGERBO

I nästa nummer av tidskriften, som utkommer i början på nästa år, kommer bl. a. schäferhundens benbyggnad att ingående beskrivas.

## Kennelnotis

Från *Nelltorps Kennel*, äg. Fröken Julia Andersson, Gröndal, ha försållts valpar födda 1933: *Reo* (Vargen) till Herr Isaksson, Sthlm; *Thesy* till Fil. Känd. Fellenius, Sthlm; *Romi* till Linjemästare Falk, Ulvsunda; valpar födda 1934: *Archimedes* till Fröken Vestberg, Sthlm; *Wladimir* till Löjtnant Uddenberg, Sthlm; *Kassimir* till Linjemästare Falk, Ulvsunda; *Kaiser* till Disponent Kolthoff, Gröndal; *Lola* (Nella) till Gjuterimästare Lindahl, Gröndal; *Rossi* till Herr Åkesson, Sthlm och *La Tosca* till Polisman Ferm, Sthlm.

**Hundens  
röst**

Jag vill ha bröd,  
halsband, koppel,  
boll, tvål, cham-  
poneringspulver,  
kam, borste samt  
korg med dyna.



**Husbondens  
röst**

Då gå vi genast  
till

**Götgatan 18**

**M. U. Lind & Co.  
Efr.**

Tel. 433118, 430374

Dressyrkoppel, Apportbockar  
Hundskor  
Nyhet  
Vita Kalk

Dricka kaffe bör man... och då tar man sin



med sig och går till **ÅRSTABLICKS** Konditoriserivering, där det serveras härligt kaffe och härliga sommarlätta bullar.

Högaktningsfullt

**Fanny Rasmussen**  
Enskede 1345.

Svenska Schäferhundklubbens red. och expedition, Ringvägen 110, 4 tr., tel. 43 61 13. Postadress, postf. 36, Sthlm 20.

## RESTAURANT *Bacchi Wapen*

Järntorgsgatan 61, Stockholm

*God mat. Billiga priser.*

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

*Stamlocus för hundvänner.*

## Hästköttaffären

Karlbergsvägen 53 (i hörnet av Torsgatan)  
Inneh. SVEN S. ERIKSSON

Säljer Hundmat i priser från 25 - 50 - 75

**Ring 31 40 53**

så hemsändes det omedelbart.

Pris Kr. 1: 25